

PIE-NE-

EN

PÄ-

IN

Kolmihenkinen Vaahteroiden perhe muutti viime syksynä vapaaehtoisesti kaksiossa 30-neliöiseen yksiöön. Miten se on mahdollista?

TEKSTI: MARI VALKONEN
KUVAT: LAURA VESA

”No, meillä oli liikaa tilaa.”
Riikka Vaahtera aloittaa haastattelun lauseella, johon monikaan pienen lapsen vanhempi ei pysty samastumaan. Vielä viime syksynä hän asui miehensä **Tonin** ja 1-vuotiaan tyttärensä **Ian** kanssa tyypillisen nuoren perheen tapaan 50-neliöisessä kaksiossa Tampereen Tammelassa. Epätyypillistä oli kuitenkin, että jo muutaman vuoden ajan he olivat määrätietoisesti karsineet tavaroidensa määrää. Ensin olivat lähteneet kaikki selkeästi turha, kuten cd-levyt. Sitten Tonin rakentama sänky vaihtui futon-patjoiksi ja suurin osa kirjoista lähti myyntiin. Lopulta he luopuivat kaikesta siitä, mitä eivät muistaneet omistavansa.

Kun kotona oli niin tyhjää, että siellä kaikui, Vaahterat alkoivat suunnitella muuttoa yksiöön.

”Tiivistä asuminen on kiinnostanut pitkään. Ajattelimme, että nyt on aika, jolloin sitä voi kokeilla. Isompaan asuntoon tottuneen nelivuotiaan kanssa muutos olisi paljon hankalampaa”, Toni sanoo.

Viime lokakuussa Annikinkadun puutalokorttelista vapautunut 33-neliöinen yksiö oli Vaahteroille unelmien täyttymys. Nyt he asuvat kolmestaan tiiviimmin kuin yksi suomalainen keskimäärin.

”Meillä on pihassa puusauna ja teollisuuspyykkikoneet, ja eilen syötiin soppaa naapureiden kanssa. Tässä on voittajaolo koko ajan”, Toni sanoo tyytyväisenä.

1,5 la on juuri oppinut syömään ilman syöttötuolia.

Vaahterat muuttivat
yksiön niin läheltä, että
muuttokuorma hoidettiin
lastenrattailla.

Suomalaisilla on keskimäärin 39 neliötä asuinpinta-alaa henkeä kohti. Se on 20 neliötä enemmän kuin 40 vuotta sitten.

Asuinneliöt eivät kuitenkaan jakaudu suomalaisten kesken tasaisesti: väljimmin asuvat ympärystuntien yli 50-vuotiaat, tiiviimmin helsinkiläiset lapsiperheet.

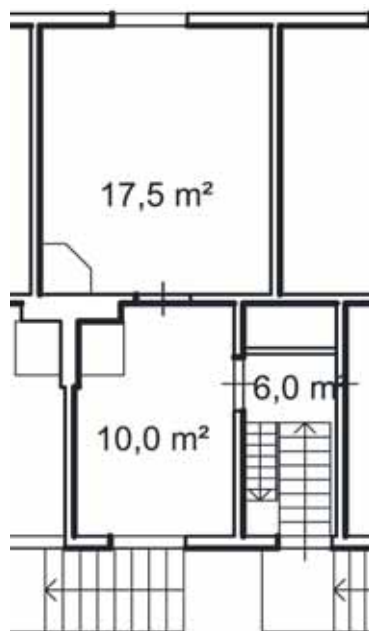
Tällä hetkellä rakennukset syövät 40 prosenttia Suomessa kulutetusta energiasta ja aiheuttavat kolmanneksen koko maan ilmastopäästöistä. Asumisen energiatehokkuuden parantaminen on halvin keino pienentää koko Suomen hiilijalanjälkeä. VTT:n erikoistutkijan **Miimu Airaksisen** mukaan energiatehokkaan rakentamisen määräykset eivät kuitenkaan yksin riitä.

”Ilmaston kannalta olisi paras asua mahdollisimman tiiviisti: mitä vähem-

**KOKO PERHEEN
VAATTEET MAHTUVAT
YHTEEN KOMEROON.**

**Neliötä tärkeämpää
on asunnon hyvä
pohjaratkaisu.**

män neliöitä, sitä vähemmän kuluu materiaaleja sekä energiaa lämmitykseen ja ilmanvaihtoon.”

Asuinneliöiden määrä on kuitenkin useimmille elintason ja mukavuuden mittari. Omasta saunasta sekä vieras- ja vaatehuoneesta on vaikea luopua, jos niiden kanssa on tottunut elämään.

Airaksisen mukaan asunnonvaihtajien ja rakennuttajien pitäisi neliömäärien sijaan ajatella toimivuutta. Hyvä arkkitehti saa pienenkin asunnon tuntumaan avaralta.

”Rakennuttajat ja arkkitehdit ovat paljon vartijoina siinä, mitä ihmisille tarjotaan. Lehtijutuilla ja tv-ohjelmilla taas on suuri vaikutus siihen, millaisen asumisen ihmiset kokevat hyväksi”, Airaksinen sanoo.

Vaahteroilla koko perheen vaatteet mahtuvat yhteen komeroon. Sama komero on myös perheen liinavaatekaappi, pyykkipussin säilytyspaikka ja perheen mustan Neferkissan koti.

”Kun omistaa vähän vaatteita, kaikki neljä paitaa voivat olla parhaita mahdollisia”, Toni sanoo.

Tavaroiden vähäisyyden takia Vaahteroiden kotona ei ole ahdasta. Kun futonit on rullattu päiväksi nurkkaan, Ialla on reippaasti tilaa pyöräillä ympäri asuntoa. Tonin rakentama tietokonepöytä on mitoitettu tarkalleen niin, että sen päälle mahtuvat tietokone ja näppis.

Sohvan virkaa toimittaa design-keinutuoli, ja kirjat mahtuvat seinälle kiinnitettyyn puulaatikkoon, joka on dykkattu lopettaneen vaatekaupan roskalavalta.

”Joskus kyllä mietin, missä isovanhemmat istuvat, kun he tulevat käymään. Mutta kun he käyvät meillä kerran vuodessa, niin ei me kyllä sen takia osteta sohvaa”, Riikka sanoo.

Pesutiloihin neliöitä ei juuri kulu, sillä pieneen vessaan mahtuu kerrallaan vain yksi aikuinen. Suihkut, saunat ja pyykkäystilat ovat puutalokorttelin keskellä yhteisrakennuksessa. Vieraiden varalta taloyhtiöllä on yhteinen 20-neliön yksiö.

Erillinen lastenhuone tuntuu Vaahteroista turhalla – pikkulapsi on kuitenkin aina siellä missä vanhemmatkin.

”Ainoastaan silloin, jos lapsi menee aikaisemmin nukkumaan ja itse haluamme jatkaa puuhastelua, on kiva, kun voi sulkea keittiön oven”, Riikka sanoo.

Nefer kissaa oittaa aurinkoa.

Vaahterat ovat tottuneet hämmentämään lähipiiriään minimalistisella elämäntavallaan. Riikan mukaan etenkin 50-luvul-

la tai sitä ennen syntyneiden sukulaisten on vaikea ymmärtää vapaaehtoisen vähentämisen ideaa. Tiivistä asuminen ei kuitenkaan ole heille mikään tilapäisratkaisu.

”Varmaan sitten kun la alkaa valittaa, ettei hänellä ole omaa huonetta, voidaan miettiä, rakennettaisiinko parvi”, Riikka sanoo.

Vaahteroiden asumiskustannukset ovat 550 euroa kuussa.

”On ihan selvää, että kun meidän asumiskulomme ovat pienet, meidän ei tarvitse molempien olla kokopäivätoissa”, Riikka selittää.

Tällä hetkellä molemmat työskentelevät osa-aikaisesti, Riikka valokuvataiteilijana ja arkkitehdiksi opiskeleva Toni tuntiopettajana Tampereen teknillisessä yliopistossa. Runsaalla vapaa-ajalla he pyöräilevät, makaavat riippumatossa, tekevät käsitöitä, pelaavat lautapelejä ja kasvattavat chilejä.

Oikeastaan he eivät siis niinkään ole luopuneet tavaroista ja asuneliöistä, vaan vaihtaneet ne vapaaseen aikaan.

Se on mahdollista.

Kolmehenkisellä perheellä on yksi yhteinen vaatekomero.